

LBRIS

We know
books

LUIS ALBERTO URREA

**Un cântec
pentru
Irene**

Traducere din limba engleză și note
NADINA VIȘAN

LITERA
București

Atunci Irene Woodward fugi din New York și plecă la război.

Era începutul lui octombrie 1943. Irene avea douăzeci și cinci de ani. Își puse bine în agendă scrisoarea prin care era acceptată. Până în momentul acela nu mai făcuse niciodată voluntariat. Pe lângă scrisoare, în geantă avea instrucțiunile să se prezinte la post de îndată ce ajungea la Washington, rezervarea camerei de hotel și programarea pentru consultul medical și vaccinurile de la Pentagon. Departamentul de Război nu-i plătise biletul de tren. Nici Crucea Roșie. O parte din documente aveau ștampilate SECRET pe ele. Erau ascunse la fundul genții de umăr, pe care o purta peste valiza legată cu curele, cu cataramă bine încheiate. Se simțea ca o creatură eliberată din captivitate și periculoasă. Nu știa nimeni că se înrolase, iar de plecat plecase când nu fusese nimeni atent. Era regina evadărilor.

Ținuse totul secret: fuseseră multe interviuri. Nu spusese nimănui că se duce la sediul filialei Atlantic Region pentru a fi verificată. Scrisorile de recomandare și le adunase pe ascuns, să nu știe familia ce face. Semnase un contract cu Crucea Roșie Americană. Avea

să plece voluntară pe front și să ridice moralul trupelor. Pe toată durata războiului plus încă șase luni, sau oricât de mult ar fi fost nevoie – asta în cazul în care nu căpăta vreo rană sau nu era concediată. Primise postul și i se ordonase să execute două săptămâni de instrucție la Universitatea Americană din Washington, D.C.

În dimineața în care plecase spre New York era în-deajuns de răcoare ca să poarte o bluză albă cu mâneci lungi pe sub puloverul roșu-deschis. Nu era ceva rău, mai ales că nu voia să se holbeze nimeni la brațele ei. Era bucuroasă că nu e nevoită să-și ascundă fața într-un batic. Se machiase cu mare grijă – se pricepea foarte bine să ascundă vânătăile. Era sigură că n-o să observe nimeni. O să se creadă că plânsese nițel înaintea plecării. Totuși, pentru orice eventualitate, își ridicase pe creștet niște ochelari de soare pe care prietenele ei îi numeau „ochelarii de camuflaj“. Cu lentile foarte întunecate. Aduceau cu cei pe care-i purta Bette Davis în filme. Dacă era nevoie, hop, și-i punea pe nas.

Inelul de logodnă îl aruncase în canalul de pe Twenty Eighth Street, la jumătatea distanței dintre Lexington Avenue și Central Park. De acolo luase taxiul pe întuneric. Probabil că inelul ei se rostogolea acum pe conducta care se vărsa în fluviu.

Înainte să se logodească, Irene plecase din Staten Island la Washington „ca să se descopere pe sine“, cum le spusese apropiaților. Într-o familie în care decana de vârstă a mătușilor devenise celebră ca prima femeie albă care explorase Amazonul, asta nu era ceva așa de neobișnuit.

Irene încercase mai multe cariere la Washington, dar fără succes, întrucât n-avea stare și nu era niciodată mulțumită. Întâi lucrase ca secretară a unui senator.

Apoi se apucase să vândă bijuterii la un magazin de lux. Prea mândră ca să ceară familiei bani, încercase să facă și pe guvernanta într-o familie de vază. Când se trezise însă într-o seară că vinde bilete la un teatru de revistă și că se gândește serios să devină chelneriță într-o cafenea, înțelesese că era timpul să se recunoască înfrântă și să se întoarcă acasă.

Ultimii trei ani muncise pe rupte în magazinul de antichități al mamei, ajungând să-l administreze când ea era plecată după achiziții. Woodward's Antiques era marea realizare a mamei sale, și Irene se bucurase să se alătore acestei cauze. Pentru familie, numele afișat ca un blazon pe firma magazinului era aproape chiar mai important decât bunurile dinăuntru. Le conferea femeilor un anumit statut în societate, căci nu erau nevoite să depindă financiar de bărbații cu care se căsătoreau. Întotdeauna erau, în primul rând, membre ale familiei Woodward și, în al doilea rând, importante figuri matriarhale ale orașului New York.

Însă tocmai în acest magazin își întâlnise Irene pretendentul, fiul unei familii politice importante. După câteva întâlniri romantice încântătoare, cu șampanie, cine opulente și flori dăruite mamei, familia lui Irene decisese că tânărul corespundea perfect criteriilor. Mama își începuse campania de convingere, amintindu-i lui Irene că timpul trece, deși nu avea decât douăzeci și trei de ani în momentul în care fusese cerută în căsătorie.

Irene ținea la el, dar nu avea în plan să se mărite cu nimeni. Fusese martoră la căsniciile mamei și hotărâse că nu o tentează să încerce și ea. Locuia în apartamentul mamei din oraș, situat la etajul doi al unei clădiri de cărămidă, unde mama stătea doar la ocazii speciale sau când venea să caute antichități pentru magazinul ei

de pe Broadway. Irene înțelegea că nimeni din familie n-ar fi fost de acord să trăiască împreună cu admiratorul ei. Ar fi fost scandalul secolului. Așa că nu s-a mutat cu el. Ceea ce, bineînțeles, i-a întărit hotărârea de a-l strecura pe furiș în apartament ori de câte ori putea.

Acceptase cererea în căsătorie numai pentru că fuse-se îmboldită de familie. Nu banii erau motivul – banii erau, în definitiv, ceva jenant. Nu că averea lui ar fi fost ceva rău, bineînțeles. Doar că asemenea lucruri nu se pomenesc într-o conversație. Problema era diferența socială. Taică-său, ofițer de marină, avea relații sus-puse, fiind unul dintre consilierii apropiați ai lui Roosevelt. Iar fiul urma să fie un politician de succes. Familia își dorea să se mărite cu el, așa credea Irene. Cât despre logodnicul ei, acesta avea la rândul lui neamuri pe care să le mulțumească – cu toții așteptau o nevastă bună, de același soi cu ei. Irene reușise să amâne nunta doi ani, iar acum uite ce se întâmplase.

Nu aveau să-i privească cu ochi buni evadarea, și acest gând îi aduse un zâmbet pe chip în timp ce stătea ascunsă în penumbra taxiului. Aveau să fie revoltați, dar nu surprinși. Irene era bine-cunoscută pentru evadările ei – odată sărise pe fereastră de la etajul al doilea ca să evite un tată vitreg prea insistent, aterizând în zăpada de pe Staten Island, după care coborâse coasta ca să se refugieze în dumbrava ei secretă. Însă și mai spectaculoasă fusese următoarea zi de sâmbătă, când, după ce se certase la cuțite cu maică-sa, golise cutia cu bani din cămară și plecase în oraș, de unde luase avionul până în West Virginia s-o viziteze pe mătușa Sarah, pe care o sunase de la aeroportul din Charleston la aterizare. Avea treisprezece ani. Nimeni nu observase că lipsește până ce mătușa Sarah nu i-a telefonat mamei s-o întrebe câte zile are voie copilul să stea la ea.

Lui Irene îi scăpă un mic hohot de râs.

Călugărițele din Staten Island o îndemnaseră cândva să se autodepășească. Ce voiau să spună cu asta? Unde să pășească? Nu le luase în seamă. Așa cum nu luase în seamă nici sfatul de a scrie numele lui Isus pe o bucată de hârtie pe care s-o pună în pantof, astfel încât fiecare pas să-i fie o rugăciune. Ea nici măcar nu era catolică. Și iat-o acum, de-pășindu-se.

Taxiul o purta prin întuneric în timp ce marginile nopții luau foc la răsărit și începeau să mocnească roșii printre clădiri.

Călătorea în tăcere.

Taximetrlistul o lăasă pe Seventh Avenue. O luă pe jos până la Penn Station, încercând să arate elegantă în timp ce se lupta cu bagajele. În cele din urmă dădu cu ochii de cele optzeci și patru de coloane făcute dintr-un granit cu tentă rozalie. În această dimineață, vastul interior, proiectat după modelul băilor romane ale lui Caracalla, răsună de zgomotul argintiu al pașilor și vocilor și al anunțurilor și al ușilor trântite. Avea să-i lipsească New Yorkul.

Soarele se grăbise să se înalțe pe cer, în spate. Lumina se revărsa din bolțile tavanului, reverberând din pardoseală. Era o atmosferă străveche, de catedrală neștiută. Parcă redevenea copilul de șapte ani când intra acolo. Gara era bântuită de bătrâni și de băieți care vindeau ziare. Se perindau cu toții prin fața ei: multe pălării și multe accente și limbi stranii nemaiauzite. Pe bănci ședeau soldați și marinari care fumau. Cărucioarele cu bagaje împinse de hamali negri în uniforme ar fi putut trece drept chesoane militare. Privi lung labirintul acela mult îndrăgit. Ce Minotaur îi aținea calea? „Of, Irene, încetează cu prostiile astea

pretențioase. “Așa o muștrase el, cu un dispreț măsurat, în noaptea în care se dusese totul de râpă.

Îi dădu valizele unui hamal în uniformă pe holul principal și rămase cu geanta de piele pe umăr și cu poșeta pusă pe același umăr, una peste alta.

În geantă avea cele mai recente numere din *Vogue* și *New Yorker* – cel cu ultima povestire a lui John Cheever¹. Nu-i înțelegea povestirile tot timpul, dar îi provocau o delicioasă melancolie. De asemenea, avea carnete, creioane și stilouri, o cutiuță cu dropsuri cu zmeură, ruj și pudră, piepteni, precum și romanul lui Papa Hemingway despre război². Geanta era grea. Sub toate aceste obiecte, puse bine la fund, se aflau documentele ei oficiale. Acum o înconjura mirosul de alune prăjite și de floricele, de cafea și trabucuri, de pipe, de colonie, de țigări Chesterfield.

Hamalul o conduse în zona peronului. O voce tunătoare ca a lui Zeus, cu accent de Queens, răsuna din difuzoarele de deasupra: „Trenul 107 trage la linia a treia“. Hamalul îi ridică vânjos valizele și i le depozită în vagonul de bagaje.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Irene și îi dădu cincizeci de cenți.

Pielea lui era de culoarea nopții. Observă cât de atent fusese să nu-i atingă mâna când ea lăsase să-i cadă monedele în palmă.

– Să vă aibă Domnul în pază, spuse el. Pe dumneavoastră și America.

¹ John Cheever (1912–1982), scriitor american, autor al unor romane și volume de nuvele, dintre care *Povestiri. Integrala prozei scurte (The Stories of John Cheever)* a fost distins cu Premiul Pulitzer în 1979

² Este vorba de romanul *Pentru cine bat clopotele (For Whom the Bell Tolls)*, publicat de Ernest Hemingway în 1940.

Pe un afiș de propagandă lipit de un stâlp din apropiere se vedea un soldat cocoțat pe un pisc, fluturând steagul american. **OBLIGAȚIUNI DE RĂZBOI.**

– O să-i învingem, răspunse ea.

– Cu siguranță.

– Orice-ar fi.

– Așa este, spuse hamalul.

Conducătorul se apropie de ea cu chipiul lui colorat și îi oferi brațul, arătând exact ca unchiul ei Will, cu ochelarii lui aurii. O ajută să urce scările vagonului. Ea se grăbi să se așeze pe un loc la fereastră, pe partea stângă, partea preferată dacă voiai să vezi pădurea și să privești apa în timp ce te îndreptai spre sud. Voia să vadă micul continent care era Staten Island și să-i spună adio. Satul ei, Richmond, cu clădirile sale bântuite de pe vremea Războiului de Independență. Conturul mătăhălos și neîngrijit al insulei ce parcă ridica dintr-un umăr mai jos de New York îi transmitea întotdeauna un sentiment de confort, ca un bătrân care bea o ceașcă de cafea pe verandă.

Se gândi bucuroasă la haosul pe care-l lăsase în urmă la apartament. Cheia de sub preș era la locul ei. Nici un bilet de adio. Toate fotografiile scoase din albume. Iar hainele și pantofii pe care nu-i luase cu ea fuseseră aruncați la ghenă.

El avea să intre și să simtă că ceva nu e în regulă. Avea să deschidă un sertar. Apoi să se așeze la masă și să bea un pahar cu scotch. Acum își dădea și ea seama cât de ridicol era, cât de previzibil. Constatarea că pierduse partida avea să-l înfurie. Urma o perioadă de câteva zile de tăcere, după care o conversație telefonică cu familia Woodward, pe un ton îngrijorat și în același timp foarte rezonabil. Avea s-o întrebe pe mama dacă nu cumva o văzuse pe Irene. Și dacă mama nu

era acolo, avea să sune la reședința lor din Mattituck, din Long Island. Nu se dădea el bătut cu una, cu două. Primele suspiciuni urmau să se îndrepte către familia ei – încredințat că se pusese la cale un complot pentru a-l face de răs. Aici Irene rânji mulțumită. Pentru că nu spusese nimic nici familiei.

Își așază geanta pe locul de alături, ca să descurajeze atențiile domnilor prea prietenoși. Își scoase ochelarii de camuflaj din părul întunecat. I se încrețise azi. Nu apucase să-l perie cum se cuvine. Lăsa ochelarii să-i cadă în geantă.

În fața ferestrei, vrăbiile și porumbeii se perindau pe peron, ciugulind firimituri. Se iscau încăierări pentru alune. Un șobolan înhăță o alună și pe-aci ți-e drumul. Irene își iubea orașul. Știa că există riscul să i se rupă inima ca o foaie de hârtie când se va pune în mișcare locomotiva. Știa că urma un tunel de piatră și că apoi vor ieși brusc la lumină, iar razele de soare se vor pringle printre copaci.

Se auzi clopotul, iar ea își privi atent fața oglindită în geam.

– Ai să te descurci, se adresă cu voce tare reflexiei.

Avea ochi căprui și se săturase să explice mereu ce culoare e asta.

O trecu un mic fior când îl auzi pe conductor strigând: „Urcați în vagoane!” și trântind ușa vagonului. Apoi se auzi un fluier, și trenul masiv, opintindu-se ca un animal, porni cu un muget.

Toți bărbații din familia Woodward merseseră pe front. De ce să nu meargă și o femeie? Pe deasupra, nu era vorba decât de Crucea Roșie. Nu avea să pună mâna pe arme. Îndepărtase cu eficiență moartea din visele ei. Se mândrea cu talentul acesta – ideile neplăcute zburau

glonț afară, asemenea unor pisici nedorite. Nu se făcea să-ți plângi de milă.

Curând se ivi și Staten Island în timp ce trenul se legăna pe șine, dar nu apucă să vadă Richmond Town.

În momentul în care trecu granița statului, își dădu în sfârșit seama că evenimentele se pusese în mișcare. Își imagină alte femei din diverse regiuni plecând și ele de acasă și îndreptându-se spre Washington, apropiindu-se inexorabil de ea, aducând cu ele poveștile, emoțiile și bucuriile lor. Până acum Irene trăise printre matroanele dificile și cei câțiva bărbați ai familiei Woodward. Nu avusese tovarăși de joacă, cu excepția zgâamboilor ei de verișori din Long Island. Doamne, ce ființe sălbatice! Ce bucurie era să-i vadă năvălind în salopetele lor tăiate sub genunchi și cățărându-se pe vagoanele părăsite de pe câmp și conducând șasiul gol al mașinii lui Jack Dashiell, pe care o botezaseră Tărăboanța, cu scaune și o canapea veche ca vai de ea! Jack era un pretendent de-al ei care îi făcuse un pic de curte în vara de după liceu. Cumpăraseră rabla pe câteva parale. Se îmbătau cu toții cu bourbonul ascuns de unchiul Will în șopron și îi fumau țigările. Ei o învățaseră să scuipe. O dată nu-și dăduse cu ruj sau nu purtase fustă cât fusese în gașca lor. Câștigaseră un aligator mic la un concurs în Coney Island și, cavaleri, îi dăduseră ei cutia grea. Tot drumul spre casă, Irene auzise biata creatură zgâriind pereții. Ținuse micul monstru la ea în cadă până când i-l aruncase maică-sa. De atunci încolo, numele de cod pe care-l primise de la băieți rămăsese *Aligatoarea*.

Băieții ăia erau în continuare persoanele ei favorite, în ciuda faptului că se trezise cu un logodnic.

Avusese de gând să se întoarcă la Richmond, la casa lor victoriană elegantă și ponosită, cu veranda gata să

se prăvălească. Era pe aceeași stradă cu St. Patrick's. Camera copilăriei era încă acolo, deasupra verandei – Muzeul lui Irene, cu enciclopediile și cărțile ei vechi de pe rafturi, cu animalele ei de pluș culcate pe pat. De câteva ori se refugiase acolo de-a lungul anilor. Și de ce nu? Insula avea vedere la Marea Citadelă de peste ape. Îi plăcea să se plimbe pe țărm și să se uite la clădirile ei preferate: Empire State, Chrysler. Feriboturile erau vasele cele mai prietenoase dintre toate. Încă mai rămăsese destul din firea ei copilăroasă ca să spere că sus, pe vârful zgârie-norilor, avea să apară King Kong, alungând avioanele cu laba ca pe muște. Și încântarea de a vedea Statuia Libertății acolo, mai ales când ploua. Dar nimic nu-i bucura mai tare sufletul decât pădurea de lângă casă.

Începu să-și pigulească oja de pe unghii cu mișcări leneșe. De fiecare dată când se întorcea acasă, își aminti, se furișă în pădure. Exact ca în zilele copilăriei, când se încăpățâna să nu asculte de povata mamei sau a vreunuia din tații momentului – ultimul dintr-un șir de tați, un ungar de astă dată – și se refugia acolo cu o carte favorită. Avea rutina ei. Mai întâi se oprea să privească în camerele bântuite și în subsolurile caselor abandonate, în timp ce cobora costișa, îmbrăcată în șort și sandale. Își închipuia că așa era și războiul. O veșnică preumblare. Caiete întregi cu gândurile tale. Poate un fuior de fum printre copaci.

În spatele ei, strănutul unui bărbat explodează asemenea unei sirene de raid aerian. Tovarășul lui zise:

– Ce naiba, măi Benny?

La o răscruce, un convoi de camioane aștepta să treacă trenul; un șir lung de tancuri pe platforme, cât vedea cu ochii. Peste tot domnea războiul. Se întreba cum o să-i arate uniforma.

*

Suieratul ascuțit o făcu să deschidă ochii. Trenul încetini, cu scrâșnete și vaiete groaznice. Depășeau pe dreapta un orașel obscur din Jersey, când se ivi conductorul, clătînându-se pe culoar și compostând bilete. Foșnetul ziarelor se intensifică pe măsură ce bărbați îmbrăcați în costume cafenii se răsfirară pentru a crea o barieră împotriva invaziei, pentru a-și salva insulele de spațiu de prezența altora. O mare de pălării de fetru.

– E totul în ordine? întrebă conductorul, care avea niște mustăți albe de morskă.

– Absolut, răspunse ea.

El îi compostă biletul și îl potrivi în buzunarul scaunului.

– Călătorie cât mai plăcută, zise, apoi își continuă turul sprijinindu-se cu genunchii de scaunele de pe marginea culoarului.

Pe fereastră se vedea obișnuita adunătură de indivizi iritați care așteptau pe peron. Irene sperase că măcar o tovarășă de arme va lua și ea trenul spre Washington. Să aibă și ea cu cine vorbească. Dar nu era nimeni care să-i semene cât de cât.

Era însă un soldat. Mai înalt decât ceilalți bărbați din jurul lui, cu părul tuns scurt, pe care era așezat șmecherește un chipiu militar. Îi dădu patruzeci de ani, dar putea avea foarte bine și douăzeci și șapte. Pe piept avea prinse niște panglici colorate. Când toată turma începu să suie treptele vagonului, ea își adună întreaga forță a minții și o proiectă spre ușă. Unul din verii ei avea obiceiul să spună că Irene avea darul să atragă băieții cu ușurința cu care prindea un somn cu momeală proastă. Îi plăcea nespuse să flirteze și știa cum să-i facă pe bărbați să se simtă importanți chiar și

atunci când în adâncul sufletului râdea de fapt de ei. Era puterea ei, dar și o formă de protecție.

Mai greu îi era să determine un bărbat să treacă pe lângă ea, preferabil în tăcere. Unii dintre noii pasageri se opreau în dreptul scaunului ei, privind cu speranță către geantă, așteptând să le facă loc să se așeze, apoi trânteau și bufneau valizele în timp ce se îndepărtau cu pași târșiți. Nu fuseseră nici măcar respinși: fuseseră direct ignorați.

„Ești o ființă imposibilă și răsfățată“, se dojeni. „Ba nu“, își răspunse singură.

Intră și soldatul, și îi surprinse privirea. Irene ridică un deget, iar el arătă cu bărbia spre locul de lângă ea. Dădu din cap o singură dată și își scoase boneta, prinzându-și-o de centură. Schiopăta și mergea ajutat de un baston, lucru pe care ea nu-l observase pe peron. Avea o medalie Purple Heart¹ prinsă de uniformă. În timp ce traversa vagonul, oamenii îl băteau pe umăr și îi făceau urări la care el încuviința fără un zâmbet. Le strângea mâinile fără să-i privească.

Irene își luă geanta, făcându-i loc să se așeze. Militarul își întinse piciorul pe culoar sprijinind bastonul între picioare, de marginea din față a scaunului.

– Mulțumesc, spuse, apoi închise ochii, lăsându-și capul pe spate.

Irene se trezi că îl fixează cu privirea. Avea nemișcarea unei statui. La colțul ochiului avea o cicatrice. Smalțul unui început de barbă pe mărul lui Adam.

Apăru apoi și conductorul, care îi dădu un mic ghiont militarului și îi oferă un ziar.

– Uite presa, domnule sergent. E ziarul *Herald* de azi.

¹ Una dintre cele mai vechi decorații militare americane, acordată soldaților care au fost răniți sau uciși în luptă

– Vă mulțumesc.

– Nu, nu, eu îți mulțumesc, fiule.

Militarul deschise ziarul.

– Și cum a fost? Întrebă conductorul.

– Cald.

Angajatul căilor ferate îl privea de parcă ar fi așteptat amănunte.

– În Pacific?

Soldatul încuviință din cap. O singură dată.

– Palmieri, zise.

Conductorul îl bătu pe umăr și își continuă drumul.

Soldatul studia ziarul.

– Așa deci, spuse Irene, ești sergent.

Celălalt confirmă în tăcere. Irene simți o aromă de rom și tutun.

– Urcăți în vagoane!

Conductorul se aplecă înspre peron, spânzurat de un braț, îi făcu semn mecanicului și se trase îndărăt, trântind ușa. Porniră iarăși la drum.

Irene îl fixă pe soldat cu privirea până când el plecă ochii și zise:

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Presupun că toată lumea te întreabă, nu?

– Nu asta faci și dumneata?

Ea se răsuci spre fereastră.

– Nu asta s-a întâmplat cu piciorul dumitale?

– Ce picior?

Soldatul râse, și râsul i se duse pe nas, ca un pufnet amar. Se aplecă și își ciocăni piciorul, care scoase un zgomot sec.

– E din metal, preciză.

Irene hotărî să joace cartea îndrăznelii:

– Arată-mi.

Îndrăzneala avea întotdeauna efect.

El se arată surprins, dar își ridică manșeta pantalonului.

– Frumos și lucios, ce zici? spuse.

Ea îl atinse pe antebraț.

– Îmi pare rău.

Se uită încă o dată la piciorul lui și îl fixă cu ochii ei căprui.

Omul nu părea sensibil la nuanțe. Se întorsese la ziarul lui, spunând:

– Nu-i mare lucru, drăguț. Mai am unul de rezervă.

– Te-a durut rău?

Se simți prost că-i pusese o asemenea întrebare.

– Mi-au dat morfină. Hrana zeilor.

Soldatul se cufundă în paginile de sport.

Irene văzu numele lui Spud Chandler și Stan Musial¹ în titluri. Nu înțelegea nici ea de ce îl tot bombardează cu întrebări. Dar nu se putea abține.

– Îți place baseballul?

El ridică ziarul mai aproape de față.

– Am nevoie de un sfat, insistă ea.

El scoase un sunet morocănos.

– Sunt în drum spre front. Gata. Am mărturisit.

Sergentul lăsă jos ziarul.

– La naiba!

– Asta voiam să-ți spun.

Acum el fu cel care nu se putu abține să nu întrebe:

– Unde? WAC²? WAVES³?

¹ Jucători de baseball celebri din acea perioadă

² Acronim pentru Women's Army Corps, o unitate militară înființată în 1941 pentru a le permite femeilor să se înroleze în armata americană în poziții necombatante

³ Acronim pentru The Women Accepted for Volunteer Service, unitate militară înființată în 1942, care făcea parte din Marina Statelor Unite ale Americii

– Crucea Roșie.

Păru că se relaxează.

– Ah, trupele de comando care duc ploștile. Nu înseamnă că nu-i treabă grea îngrijirea bolnavilor.

– Nu voi îngriji bolnavi.

– Nu? Atunci ce-ai să faci?

– O să fiu la Serviciul pe Roți.

El se încruntă.

– Asta ce mai e?

– Serviciul pe Roți. Consolare, sprijin moral. Din câte am înțeles eu, ne ducem după trupe pe front. Facem cafea și gogoși. În vehicule.

– Poftim?

– Cafea. Și gogoși.

El începu să râdă.

– E un serviciu mobil, explică ea. Un fel de Crucea Roșie... pe roți.

– Gogoși. Militarul continuă să clatine din cap. Nu-mai pe-asta n-o auzisem.

Lui Irene nu-i căzu bine tonul lui.

Din nou, sergentul ridică bariera de hârtie dintre ei.

– Noroc, drăguț.

Irene se întoarse cu spatele. „Bine, n-ai decât să fii bădăran.“ Afară, pe fereastră, defilau curți de case și gropi de gunoi, docuri, păduri încâlcite și drumuri înguste, hornuri din care se revărsa fumul. Coline prăvălite. Fabrici împrejmuite de garduri care se prăbușeau. O frizerie cu obișnuita firmă rotitoare pe o stradă pustie. O mare parte a universului părea să conțină turnuri de apă și mașini care așteaptă la semafor.

– Ai vreun sfat să-mi dai?

– Sigur, spuse el. Nu face asta.

– Mersi.

Irene își încrucișă brațele.